

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2015. július 2. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

A hivatali vesztegetés büntette miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Szolnoki Törvényszék** 2014. július 14. napján kihirdetett **9.B.310/2013/35.** számú ítéletét

h e l y b e n h a g y j a

azzal, hogy a feltételes szabadságra bocsáthatóság **legkorábbi időpontját** tekinti megállapítottnak.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat bűnösnek mondta ki hivatali vesztegetés büntetében [Btk. 293. § (1) bekezdés II. fordulat, (2) bekezdés I. fordulata]. Ezért 1 év 6 hó szabadságvesztésre ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, és hogy a szabadságvesztés végrehajtása esetén a vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 236.215.-Ft bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentett be az ügyész a szabadságvesztés büntetés tartamának súlyosítása, a szabadságvesztés büntetés végrehajtását próbaidőre felfüggesztő rendelkezés mellőzése és közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása érdekében, valamint a vádlott és a védője egyezően felmentés céljából.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.501/2014/1-II. számú átiratában eljárási szabálysértésre, az indokolás kiegészítésére és a bűnösségi körülményekre tett észrevételei mellett az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás alkalmazását, a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés mellőzését, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen a felmentésre irányuló fellebbezését fenntartva, másodlagosan az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Hivatkozott arra, hogy a tényállás hiányosan és iratellenesen került megállapításra, illetve az elsőfokú bíróság tényből tényre helytelenül vont le következtetést. Erre figyelemmel eltérő tényállás megállapítását, a bizonyítékok újraértékelését és a vádlott felmentését indítványozta. Álláspontja szerint iratellenes az a megállapítás, hogy a vádlott csak 2013. január 23-án jelezte, hogy panaszt kíván tenni az 1. számú tanúval szemben. Az első fokú ítélet 7. oldalán részletezettek szerint **I. sz.** tanú vallomása alapján a vádlott 2012. október 10-én jelezte, hogy az 1. számú tanúval szemben kapcsolattartás akadályozása miatt panaszt kíván tenni, ugyanis ezen a napon vált nyilvánvalóvá, hogy mi miatt indult vele szemben fegyelmi eljárás. Erre figyelemmel az eljárás során feltárt adatok

és a megtett tanúvallomások alapján megállapítható, hogy a vádlott már korábban jelezte, hogy panasszal kíván élni, amely a védekezését erősíti.

A vádlott a fellebbezési eljárásban írásban terjesztett elő fellebbezés indokolást, amelyben lényegét tekintve megismételte a védekezésében előadottakat.

A fellebbezések alaptalanok.

Az első fokú ítélet ellen bejelentett fellebbezések folytán az ítélőtábla a Be. 348. § (1) bekezdése alapján eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást felülbírált. Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés nélkül folytatta le az eljárást.

Eljárási szabályt sértett ugyanakkor az elsőfokú bíróság, amikor a 2013. december 16. napján tartott tárgyaláson **1. sz.** igazságügyi szakértő esetében nem tisztázta, hogy volt-e vele szemben kizáró ok.

A Be. 110. § (1) bekezdése alapján a szakértő meghallgatása előtt meg kell állapítani, hogy nincs-e vele szemben kizáró ok. A Be. 298. § (1) bekezdése értelmében a bírósági tárgyaláson a Be. 110. § (1) bekezdésében foglaltakat követően kerül sor a szakértő meghallgatására.

Figyelemmel arra, hogy a kirendelését követően ilyen körülményre vonatkozó bejelentést a szakértő egyébként nem tett, illetve kizáró ok fennállására más adat sem merült fel, ezért az eljárási szabálysértést további eljárási következmények levonása nélkül csak megállapította a másodfokú bíróság.

2. sz. igazságügyi szakértő vonatkozásában a fenti eljárási szabálysértést megállapítani a fellebbezési főügyészi átiratban írtakkal ellentétben nem lehetett, mivel a 2014. július 14. napján megtartott tárgyaláson ezen szakértő vonatkozásában az elsőfokú bíróság tisztázta, hogy nincs kizáró ok vele szemben (első fokú 35. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal).

Az elsőfokú bíróság eleget tett tényállás felderítési kötelezettségének, további bizonyításnak helye nem volt. A vádlott védője által indítványozott **1. sz.** és **2. sz.** igazságügyi szakértők együttes meghallgatására irányuló bizonyítást nem tartotta szükségesnek. Az elsőfokú bíróság **2. sz.** igazságügyi szakértő meghallgatása során tisztázta a két szakértői vélemény közötti eltérés okát, miszerint ez utóbbi szakértő a számítógépes állományt mély vizsgálatnak vetette alá, amelyből ún. meta adatokat és belső adatokat elemzett, és amely vizsgálat alapján kizárta azt, hogy az állományt manipulálták volna, ugyanakkor fény derült arra is, hogy a digitális rögzítőrendszer mozgásérzékelés-vezérelt, és ha a képmezőben megszűnik a mozgás, a beállított alaprendszer egy idő után leáll, majd amennyiben újra mozgást érzékel, a rögzítés folytatódik. Emiatt a felvételek időben folytonosak, de egymáshoz képest nem folyamatosak. Erre figyelemmel került megállapításra az, hogy 0,54 másodperc és 1 perc 27 másodperc között a felvétel nem volt folytonos és a látható 34 másodpercnél a kieső 51 másodperccel hosszabb az intervallum, ezért a cselekmény a valós időben 1 perc 25 másodpercig tartott.

Miután az elsőfokú bíróság **1. sz.** igazságügyi szakértő szakértői véleményét ellentmondásosnak és nem meggyőzőnek találta, ezért bizonyítékként kizárólag **2. sz.** igazságügyi szakértő szakvéleményét értékelte és fogadta el a tényállás alapjául, és annak megfelelő indokát adta, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. Erre figyelemmel szükségtelen lett volna a szakértők párhuzamos meghallgatása, így a másodfokú bíróság elutasította a bizonyítás felvételét a Be. 353. § (1) bekezdése alapján. Egyéb bizonyítási indítvány a másodfokú eljárásban nem volt.

A másodfokú bíróság a védő által felvetett iratellenességre vonatkozó hivatkozást sem osztotta. Az elsőfokú bíróság az iratok tartalmával egyezően állapította meg, hogy nem került sor 2012. október 9. és 10. napján konkrét panasz bejelentésére a vádlott részéről az 1. számú tanú általi kapcsolattartás akadályozása miatt. Az felmerült ugyan, de konkrét hivatalos bejelentést a vádlott csak 2013. február 18. napján történt meghallgatásán tett, amit a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Büntetés-végrehajtási Intézet 2013. február 19. napján kelt - és az intézet parancsnokának 2013. március 5. napján kelt határozatával jogerőre emelkedett - döntésével elutasított. A másodfokú bíróság egyebekben nem tulajdonított jelentőséget annak a körülménynek, hogy a vádlott a konkrét panaszbejelentést mikor tette, hiszen az nem képezte az eljárás tárgyát. A kérdés az volt, hogy a tényállásban megállapított 1 perc 25 másodperc alatt mi hangzott el a vádlott részéről. A vádlott erre vonatkozóan különböző vallomásokot tett, amely előadások időigényessége nem fedte le az 1 perc 25 másodpercet. Az elsőfokú bíróság az 1. számú tanú vallomását mint ellentmondásoktól mentes, következetes vallomást fogadta el e vonatkozásban a tényállás alapjául, ami nem volt logikátlan megállapítás.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget téve értékelte a beszerzett bizonyítékokat. Azokat mérlegelési körébe vonta, és ennek keretében számot adott arról, hogy a vádlott tagadása ellenére a tényállást miért az 1. és 2. számú, valamint **I. sz.** tanúk vallomása, a feljelentés, a rendőri jelentések, a büntetés-végrehajtási intézetben rögzített videofelvétel, a büntetés-végrehajtási iratok és az azokat alátámasztó egyéb bizonyítékok alapján állapította meg, amely indokolás iratszerű és logikus volt.

A bizonyítékok értékelése az azokat beszerző elsőfokú bíróság feladata és a bizonyítékok szabadon történő értékelésével a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése alapján állapítja meg a Be. 78. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére nem kerülhet sor. Ezért a bizonyítékok újra mérlegelésén keresztül a tényállást támadó és felmentést célzó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Az ítélet tábla az iratok egybehangzó adatai alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását az alábbiak szerint kiegészítette:

Az első fokú ítélet 3. oldal 2. bekezdésében szereplő 1 év 4 hónap 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés próbaideje 2011. március 13. napján eredményesen letelt.

A védő által a másodfokú eljárásban becsatolt iratok alapján megállapította, hogy a vádlott a (gazdasági társaság megnevezése, székhelye) alkalmazásában áll, foglalkozása anyagbeszerző, jövedelme 114.000.-Ft.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása helyes és hiánytalan és az a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményt is helyesen minősítette. Osztotta az ítélet tábla az elsőfokú bíróság azon álláspontját is, hogy a vádlottra nézve kedvezőbb az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény rendelkezéseinek alkalmazása azzal a helyesbítéssel, hogy az elsőfokú bíróság ezen megállapításra az 1978. évi IV. törvény 2. §-a alapján eljárva jutott. Erre vonatkozó indokolását az ítélet tábla továbbá azzal egészítette ki, hogy az elkövetéskor és az elbíráláskor hatályos büntető törvények azonos módon

szabályozzák a vádlott terhére rótt bűncselekmény büntetési tételét, és az ún. középértékes büntetés kiszabási rendelkezés is egyező.

Osztva a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség álláspontját, az ítéletábra a jogi indokolást kiegészítette továbbá azzal, hogy az 1. számú tanú mint a büntetés-végrehajtási intézet körletfelügyelője, a Be. 459. § 11.) pont k.) alpontja szerinti hivatalos személy.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények pusztán annyiban szorulnak helyesbítésre, hogy súlyosító körülményként a vádlott többszörösen büntetett előéletét kell figyelembe venni.

Ezen bűnösségi körülmények figyelembevételével együtt az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetési nem törvényes, a mértékét is helyesen a törvényi minimumot alig meghaladó tartamban határozta meg, és osztotta a másodfokú bíróság az arra vonatkozó elsőfokú bírósági álláspontot is, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető, elsősorban a megszerezni kívánt előny jellegére és a cselekmény viszonylagos kisebb tárgyi súlyára figyelemmel. Ezért a lényeges súlyosításra irányuló fellebbezést az ítéletábra nem találta alaposnak, de a büntetés lényeges enyhítésére sem látott lehetőséget.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a Btk. 38. § (1) bekezdése szövegezésének megfelelően a feltételes szabadságra bocsátás **legkorábbi időpontját** állapította meg a szabadságvesztés végrehajtása esetén.

A végzés elleni fellebbezési jog a Be. 386. §-ára figyelemmel kizárt.

Szeged, 2015. július 2. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Edina s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéletábra Bf.II.570/2014/4. számú végzése és a Szolnoki Törvényszék 9.B.310/2013/35. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és - fel nem függesztett részében - végrehajtható.

Szeged, 2015. július 2. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke